

La crisi i alguns sous

Fa ràbia que els més alts executius d'algunes empreses que només podran sortir de l'UCI amb l'ajut de diner públic estiguin coberts per uns paracaigudes daurats, justament després d'haver pres decisions que han dut a la fallida. Els inversors, en la seva impotència, també haurien de saber que els seus representants als consells d'administració les coneixien bé i hi devien haver donat el seu vistiplau.

No obstant, sembla talment com si els màxims executius i administradors quedin exclosos de responsabilitats a causa de la pressió pels resultats a curt termini.

Per bé que les lleis, establertes pels polítics, també han permès el descontrol de la banca més agosarada i temerària, és lloable la congelació dels sous dels diputats espanyols i catalans davant la crisi general. Decisió sensata en temps de duresa. Però, com explicava l'AVUI de fa un mes, causa perplexitat la diferència que hi ha entre els alts càrrecs espanyols i catalans, perquè no té cap relació amb els criteris retributius que la gent observa a les empreses.

No és lògica la diferència d'un 84% entre el nostre president i ZP -com no ho seria entre el de Burundi i Bush-, ni que els càrrecs catalans cobrin més que els seus homòlegs espanyols; la cosa esdevé kafkiana quan els que duen una filial cobren més que els executius de la seu central, de qui depenen. Com que es fa difícil de creure, cal pensar que els altres ingressos, en els uns i els altres, deuen situar cadascú en el seu lloc.

En les empreses es cobra més per prendre les decisions de més impacte i responsabilitat i, si ens atenim a les decisions en mans dels nostres polítics, la cosa encara sobta més. I, que consti, tot això sense cap referència a la casa reial.